

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: EN DITLEVSEN

Citation: Wied, Gustav: "EN DITLEVSEN", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-workid74661/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

„EN DITLEVSEN“

... og havde vi ikke været fire Mennesker, der saa' ham med vore egne Øjne, sluttede Fortælleren — saa vilde jeg aldrig ha' talt om den Historie!

— Det var en rigtig Ditlevsen! sagde en lille, fed, levendig Herre paa Sædet ligeoverfor — en rigtig Ditlevsen! og saa lo han.

— Hvad for En, siger De? spurgte Manden, der havde fortalt.

— En Ditlevsen!

— Og hvad er det for En?

— Ja nu skal Deherrer bare høre! ... Og det er sgu sandt! ... Det var den Aften, Laura var hos mig ...

— Hvad for en Laura? spurgte en anden.

— Ja, det er ligegyldigt! Hun hed nu Laura!

Vi sad ved Desserten: Krakmandler og en let Fruentimermervin, jeg husker ikke hvilken. Stuen var festlig oplyst. Der brændte to Lys foran Spejlet og tre i Lampetten under Loftet. Vi sad begge to i Sofaen og knækkede Mandler, hun til mig og jeg til hende. For hun var en rar Pige.

Saa banker det lige med ét paa Døren.

Laura standsede midt i en Latter. Hun havde forsøgt at faa to Krakmandler til at sidde fast i mine Næsebor. For hun var ogsaa en grinagtig Pige.

— Hys! sagde jeg — jeg er ikke hjemme!

— Nej! hviskede hun.

Og vi sad stille som Mus.

Det bankede igen.

— Hvem mon det kan være? hviskede Laura.

— Aa, det er jo ligemeget, sagde jeg — sid bare rolig.

Det bankede tredje Gang.

— Du kommer vist til at spørge, hvem det er; maaske . . .

— Nej! sagde jeg — lad ham bare banke! Nu sidder vi jo og har det saa rart.

Men saa begyndte det at dundre løs af alle Livsens Kræfter. Og Laura tog paa at fnise; for det skal jo Fruentimmerne.

— Aa lad nu være, Laura! sagde jeg — han kan jo høre det!

— Jeg kan ikke la' være, sagde hun — jeg *kan* ikke!

Og hun tog en Sofapude og pressede sit Ansigt ned i.

Men Væsenet derude maa alligevel ha' hørt os, for nu blev det rent galt. Det slog løs baade med Hænder og Fødder.

— Aa Gud! sagde Laura — han er fuld!

— Aa Snak, sagde jeg — han er gal Men jeg maa vel ligesaagodt høre, hvem det er.

Og jeg rejste mig og gik hen til Døren:

— Hvem er det? spurgte jeg.

— Godaften! sagde en Stemme.

— Godaften! sagde jeg.

— Er det ikke Hr. Petersen? spurgte Stemmen.

— Jovel.

— Jeg skulde hilse og bede . . .

— Ja Tak! sagde jeg. — Men vil De sige, at jeg er syg!

— Jeg skulde hilse og bede fra Ditlevsen . . .

— Fra hva' for en Smed?

— Fra Ditlevsen!

— Ditlevsen?

— Ja! . . . Ditlevsen i Warnemünde!

— Nu stiger den! sagde jeg og kunde ikke lade være med at smile, for Laura laa aldeles flad af Latter henne i Sofaen.

— Hør, sagde jeg og satte Munden til Nøglehullet — hvad er det for en Ditlevsen, De staar og snakker om?

— Det er ham fra Warnemünde!

Nu begyndte Laura at faa Krampe af Latter, for de Fruentimmer kan jo aldrig holde Maade.

— Hør, Laura, sagde jeg — Du maa sgu ikke! Manden derude bliver jo helt tosset! . . . Hvor er den Ditlevsen? spurgte jeg.

— Han er henne paa „Trehjorter“.

— Naa. Men det er ikke mig! sagde jeg.

— Er De da ikke Hr. James Petersen?

— Jo.

— Jamen, saa er det Dem! . . . Jeg skulde hilse og sige, om ikke De og Deres Søster vilde komme hen og spise til Aften.

— Mange Tak! sagde jeg — det er nydeligt af Hr. Ditlevsen, det véd Gud, det er; men—n . . .

— Han sa'e, at han skulde absolut tale med Dem om noget vigtigt.

— Jamen, kære, sagde jeg — jeg kender pinedød ikke den Herre!

— Er De da ikke Hr. James Petersen?

— Jo i den almægtiges Navn! men . . .

— Jamen saa er det Dem! lød det ufortrødent bag Døren.

— Du maa vist heller lukke op! hviskede Laura. — Jeg kan jo gemme mig.

— Hvor? om jeg tør spørge!

— Inde i Klædeskabet.

— Sludder! sagde jeg. — Og jeg sidder saagu' da heller ikke hér og æder Krakmandler alene ved fem Lys! . . . Hvor-naar er han kommen? spurgte jeg henvendt til Døren.

— Han er kommet med Gedsertoget i Aften. Det var noget om Deres Broder.

— Om min Broder! . . . Lad nu være og sid dér og grin, Laura! jeg kan ikke forstaa, hvad Mennesket siger! . . . Min Broder?

— Ja. Deres Broder fra Tyskland. Han er nok med.

— Hvad er det, De siger, Mand! er han med?

— Ja; men det sagde Ditlevsen, at jeg ikke maatte sige.

— Hør, Laura, jeg maa derhen! . . . Vil De hilse Hr. Ditlevsen og sige, at jeg skal straks komme!

— Jovel . . . Godnat!

— Godnat!

— — — —

— Har Du en Broder i Tyskland? spurgte Laura, da Manden var gaaet.

— Javel har jeg saa. Men jeg kan ikke forstaa . . . Jeg havde Brev fra ham fra Libau i Onsdags . . . Naamen jeg maa jo hen paa Trehjorter! Du kan godt blive her saalænge.

— Nej, det tør jeg ikke! jeg tør ikke være her alene! Sæt din Broder var kommen no'et til!

— Kommen til? hvad er det for noget Snak! hvad skulde han være kommet til? sagde jeg, for sommetider kan jeg ogsaa blive arrig paa de Fruentimmer, naar de kommer med deres Vrøvl. — Naa, ja, saa maa Du tage dit Overtøj paa, saa følger vi ned ad Gaden.

— Det var kedeligt; nu ha'de vi det saa rart! sukkede Laura.

— Ja—, sagde jeg — men skynd Dig bare lidt.

Vi tog nu begge Tøjet paa, og Laura puttede en Haandfuld Krakmandler i Lommen og pustede Lysene ud.

Og saa gik vi.

Nede paa Hjørnet skiltes vi, og jeg skyndte mig af Sted til Hotellet. Da jeg kom derhen, bad jeg Portneren vise mig op paa Ditlevsens Værelse.

— Nummer tretten paa anden Sal! sagde han.

Jeg løb op ad Trappen og bankede paa. Ingen svarede. Jeg bankede paa igen. Ikke en Lyd. Jeg aabnede Døren. Der var mørkt.

— Den Herre er gaaet ud! sagde en Stemme ved Siden af mig. Det var en af Hotelpigerne.

— Er han gaaet ud?

— Jo for et Øjeblik siden. Mødte Herren ham ikke paa Trappen?

— Næi, jeg gjorde ikke . . . Hedder han Ditlevsen?

— Det véd jeg ikke, det staar node paa Tavlen.

Jeg ned igen.

Ganske rigtig, der stod Nr. 13, Ditlevsen, Warnemünde.

— Er Ditlevsen gaaet? spurgte jeg Portieren.

— Det véd jeg ikke; men nu skal jeg spørge Carlsen.

Og dermed forsvandt han i et Hul under Trappen.

— Jo, sagde han, da han et Øjeblik efter dukkede frem igen. — Hr. Ditlevsen er lige i dette Øjeblik gaaet ud med

en anden Herre; og han har lagt den Besked, at han gik hen til James Petersen. Mødte De ham ikke herudenfor?

— Næ, sagde jeg — Gu' gjorde jeg ikke nej!

Og saa ilede jeg hjem. Men der var ingen . . . Jeg tændte Lampen og satte mig til at vente. Men der kom ingen. Jeg spiste alle Krakmandlerne og drak Vinen. Men der kom fremdeles ingen. Klokken blev elleve og den blev tolv. Men der kom endnu bestandig fremdeles ingen.

Saa gik jeg i min Seng, arrig paa hele Verden.

Om Natten drømte jeg, at der kom et Skib fra Warnemünde sejlene op ad Trapperne; og som Gallionsfigur stod Laura med Fiskehale og spiste Krakmandler.

Og da jeg næste Morgen kom op paa Hotellet Klokken otte, sagde man mig, at Ditlevsen var rejst med Dampskibet Klokken seks til St. Petersborg . . .

— Og siden den Historie er det, at jeg altid kalder saadan en Geschichte, som ingen Djævel kan hitte ud af, for en Ditlevsen! endte den lille, fede lebendige Herre sin Beretning og kluklo, saa hans Øjne blev ganske borte i Kød.